

Podle § 273 tr. ř. lze líčení přerušené považovati za jednotný celek s pokračováním v líčení pouze tehdy, když lze i h n e d opatřiti nové průvody, neb kde jde o krátké přerušeni líčení k nutnému zotavení osob při něm účastněných, tedy pouze t e h d y, kdy běží o krátké přerušeni. Takový celek však tu dán není, když bylo líčení odročeno, jako v tomto případě dne 12. června 1934 na neurčito, na delší dobu až po soudních prázdninách a za účelem provedení nových průvodů, kde by přirozeně při novém hlavním přelíčení za účelem osvěžení paměti soudců bylo třeba výsledky dosavadního řízení rekapitulovati. Odročením přelíčení dne 12. června 1934 nastalo údobí nové. V této době pak byly provedeny úkony směřující k provedení důkazů v této trestní věci pouze dne 18. června, — — — — — Po 23. srpnu 1934 byl první úkon směřující k pokračování v trestním řízení k žádosti soukromého žalobce ze dne 21. března 1934 předsevzat teprve 23. března 1935 tím, že byly krajským soudem v Táboře vyžádány zpět spisy této trestní věci se týkající od okresního soudu v Táboře. Nebylo tudíž v trestním řízení pokračováno po dobu delší než 6 měsíců a nastalo tudíž promlčení podle § 40 tisk. zák.

Čís. 5405.

Pro posouzení, zda jde o dovoz či o dopravu cizozemského tiskopisu u pachatele v tuzemsku nalezeného, je důležité zjistiti, zda se tiskopis, o nějž jde, dostal do držby pachatelovy již v cizozemsku či teprve v tuzemsku. V prvním případě možno dovozovati, že pachatel tiskopis do Československé republiky dovezl, v druhém — dostal-li se tiskopis do jeho držby na jiném místě, než kde byl později u něho nalezen — že jej v tuzemsku dopravoval.

(Rozh. ze dne 21. října 1935, Zm I 898/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmáteční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Čes. Lípě ze 6. června 1935, pokud směřovala proti výroku zprošťujícímu obžalovaného podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby pro přečin podle § 18, odst. 3 zák. č. 126/1933 Sb. z. a n., spáchaný přestoupením zákazu dovozu cizozemských časopisů, jakož i dopravy cizozemských časopisů »Neue Illustrierte Zeitung« ze 16. srpna 1934, »Illustrierter Beobachter« z 18. března 1933 a z 25. března 1933; jinak zmáteční stížnosti vyhověl, rozsudek soudu první stolice v ostatních zprošťujících výrociích zrušil jako zmátečný a vrátil věc soudu nalézacímu, aby o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný zproštěn podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby pro přečin podle § 18, odst. 3 zákona ze dne 10. července

1933, č. 126 Sb. z. a n., spáchaný přestoupením zákazu dovozu a dopravy cizozemských tiskopisů.

Rozhodným je, pokud jde o objektivní skutkovou podstatu zmíněného přečinu, již se stížnost obírá, zda obžalovaný přestoupil zákaz dovozu či dopravy v rozsudku uvedených tiskopisů nebo některého z nich. Pro posouzení, zda tu šlo o dovoz či dopravu těchto tiskopisů, je však v tomto případě, v němž tiskopisy zde v úvahu přicházející byly podle zřejmého předpokladu rozsudkového nalezeny při domovní prohlídce u obžalovaného vykonané, důležité, zda tiskopisy, o něž tu jde, dostaly se do držení obžalovaného již v cizozemsku, tak že by z toho mohlo býti dovozováno, že obžalovaný je dovezl do Čsl. republiky, či zda se dostaly do držení obžalovaného sice v tuzemsku, ale na jiném místě, než jest ono, na němž byly nalezeny, tak že by z toho mohlo býti usuzováno, že byly obžalovaným v tuzemsku dopraveny z místa, kde se dostaly do držení obžalovaného, na místo, kde byly později nalezeny.

Tu pak, pokud jde o dovoz tiskopisů z ciziny, rozsudek zjistil, že ani z politické činnosti obžalovaného, ani jinak z výsledků průvodního řízení nelze vyvozovati, že by obžalovaný byl tiskopisy z ciziny dovezl, naopak podle obsahu rozhodovacích důvodů zaujímá rozsudek zřejmě stanovisko, že nelze vyvrátiti obhajobu obžalovaného, že »obdržel« všechny tiskopisy, o něž tu jde, v t u z e m s k u. Napadá-li stížnost tento výrok pouze výtkou, že rozsudek nezjišťuje, jakým způsobem obžalovaný nabyl tiskopisů »Neue Illustrierte Zeitung« z 16. 8. 1934, »Illustrierter Beobachter« z 18. března a 25. března 1933 a »Berliner Illustrierte Nachtausgabe« z 3. července 1934, jež byly u něho při domovní prohlídce nalezeny, aniž uvádí konkrétní skutečnosti, k nimž soud měl přihlídnouti a jimiž se měl zabývat, neprovádí žádný z důvodů zmatečnosti § 281 tr. ř., hlavně ne čís. 5 ani čís. 9 a) v příčině »dovozu z ciziny« po zákonu, a bylo ji proto v tomto směru zamítnouti jako po zákonu neprovedenou.

Pokud pak jde o přečin podle § 18, odst. 3 zákona ze dne 10. července 1933, č. 126 Sb. z. a n., spáchaný přestoupením zákazu d o p r a v y uvedených cizozemských tiskopisů, vytýká stížnost rozsudku neúplnost podle § 281, č. 5 tr. ř. proto, že nepřihlíží při zkoumání otázky, zda obžalovaný tyto tiskopisy v tuzemsku dopravoval, ke skutečnosti obžalovaným doznané, že obdržel tiskopis »Berliner Illustrierte Nachtausgabe« z 3. července 1934 od neznámého cestujícího za jízdy vlakem do V. Š.

Této výtce nelze upříti oprávněnost; neboť uvedenou, obžalovaným při hlavním líčení doznanou, rozsudkem však mlčením pomínutou skutečnost dlužno pokládati za rozhodnou pro posouzení, zda obžalovaný posléze zmíněný cizozemský tiskopis v tuzemsku dopravoval, uváží-li se, že tento tiskopis byl podle zřejmého předpokladu rozsudkového nalezen při domovní prohlídce u obžalovaného vykonané, tedy na jiném místě, než jest ono, kde jej obžalovaný podle svého tvrzení obdržel.